

Κ^ο κινος. Κασπίας
Γιουγύορον - Βουρναίν
Τιάν Σμιας

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

33

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ - ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ 1942
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 48 - 49
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΑ : ΜΑΡΤΗΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1948
ΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7

Ευβοϊκές ιστορίες

ΤΑ ΔΥΟ ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ

Τοῦ κ. Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗ

—Στ' άρχοντικό του Σπύρου του Χατζή στη Λίμνη της Εύβοιας, έδω και τριάντα, περίπου, χρόνια...

Κάθε άπόγευμα, κατά το δείλι, άριβάριζεν άπ' τή Χαλκίδα τὸ μικρὸ βαποράκι, ὁ «Άγιος Σπυρίδωνας». Ὁ Χατζής με τή Σατζήνα, καμάρωναν ψηλά άπ' τὸν έξώστη τοῦ σπιτιοῦ τους, τὸ ιδιόκτητό τους μικρὸ βαποράκι... Ἐφοπλισταί !...

Βρέθηκα μαζί μ' έναν νομάρχη φιλοξενούμενος στη Λίμνη στὸ σπίτι τοῦ Χατζή.

Ἄν θέλετε νάχετε τή φωτογραφία τοῦ Χατζή, ανοίξτε τὸ πρῶτο άναγνωστικό βιβλίο—ὅσοι έχετε παιδιά ἢ έγγόνια ἢ άνήψια τοῦ σχολιοῦ—καί ιδές τε τήν εικόνα τοῦ Ἡρακλή.

Ὅμοιος κι' άπαράλακτος άντρακλας ἦταν ὁ Χατζής. Καί δίπλα του, μεγαλόπρεπη σάν τήν Ἡρα ἢ Χατζήνα.

Παρά τή βαρεία τους εμφάνισι, καρδιές περιβόλια ἦταν καί οἱ δύο. Ἄφέντο-ζεύγαρο, τακίμι-ταίριασμένο καί οἱ δυό τους.

Περιποίησι «κομπλέ» Τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Κι' ὄλοι οἱ Λιμνιώτες ἴδιοι εἶναι... Ἄξέχαστα εἶναι τά ευγενικά άφεντόσπιτα τοῦ Ριτσώνη, (με τὸ βαποράκι του τή «Βασιλική») τοῦ άλησμόνητου καλοῦ ανθρώπου Πανταζή Χασάπη καί άλλα.

Μετά γενναῖο φαγοπότι καί κρασί, (κρασί τής Εύβοιας!...) τὸ ὅποῖον ἦπια μόνος μου γιατί ὁ νομάρχης ἦταν... έλαττωματι-

κός, δηλαδή δέν έπινε, μάς ώδήγησαν εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιο τοῦ άρχοντικοῦ.

Δυὸ κρεββατάκια καλοστρωμένα, καλοκουβερτομένα· μ' ένα κομποδίνο δίπλα στὸ καθένα. Ἄπὸ ένα ποτήρι νερό, καί μιὰ καράφα κλπ. Ἡλεκτρικὸ λαμπιόνι μάς θαμποφώτιζε γιά ὑπνο

Καληνυχτίσαμε καί πέσαμε στά κρεββάτια. Ὅπως συμβαίνει σέ ὄλους τοῦ ταξειδεύοντας άλλάζουν κρεββάτι, ὁ ὑπνος, παρ' ὄλο τὸ κρασί, δέν εύκολοερχότανε. Ἄποφάσισα νά καπνίσω ένα τσιγάρο. (Ἄχχ... έκάπνιζα τότε...). Καί έπειδὴ δέν εἶχα πρόχειρα σπύρτα άπλωσα τὸ χέρι μου καί άνοιξα τὸ συρτάρι τοῦ δίπλα μου κομποδίνου μήπως βρῶ σπύρτα. Καί πράγματι βρήκα. Εἶχε προβλέψη γιά ὄλα ὁ Χατζής... Ἄλλά πιάνοντας τά σπύρτα άκούμπησα έπάνω σ' ένα σκληρὸ καί κρῦο πρᾶγμα, σάν τσιμποῦκι, σάν ταμπακέρα... Τῶπιασά καί τὸ τράβηξα άπ' τὸ συρτάρι, περιέργως νά ιδῶ τί εἶναι άφ' ενός καί άφ' έτέρου, έτσι γιά νά κάνω κάτι ὡς ποῦ νά με πάρη ὁ ὑπνος. Τὸ κυττάζω τὸ «σιδερικὸ» ποῦ έπιασα, καί τί νά ιδῶ: Ἐνα πιστόλι «μπράουνιγκ!»

— Ἄνοιγα τὸ ἠλεκτρικὸ καί λέω τοῦ νομάρχη: Κύττα τι έχω έγῶ έδῶ !...

Ἄλλά ὁ νομάρχης χωρίς νά χάση καιρὸ, άνοίγει κι' αὐτὸς τὸ συρτάρι τοῦ δικοῦ του κομποδίνου καί βγάξει ένα πανομοιότυπο «μπράουνιγκ!»—Ἐχω κι' έγῶ

μου εἶπε!... Τὸ εἶχε ἰδῆ αὐτὸς τὸ δικὸ του τὸ «μπράουνιγκ» προτήτερα άπό μένα, αλλά δέ μίλησε...

Βεβαιῶ ὑπευθύνως καί άσφαλῶς θά τὸ βεβαιῶση καί ὁ ζῶν εἰσέτι άλλοτε νομάρχης, ὅτι στὸ συρτάρι κάθε κομποδίνου ποῦ ἦταν δίπλα στά δυὸ κρεββάτια τοῦ ξενώνου τοῦ ποῦ κοιμηθήκαμε, ἦταν καί άπὸ ένα ὄλοκαίνουργο, άμεταχείριστο «μπράουνιγκ» με τή θήκη του μάλιστα τὸ καθένα...

Ἐπὶ πολὺ ὠρα τά περιέργασθήκαμε με τὸ νομάρχη. (Παρέλεια νά εἶπῶ ὅτι καί τά δύο ἦσαν άδειανά). Καί άφοῦ τά περιεργασθήκαμε, τά δυὸ ὄλοκαίνουργα, (τοῦ κουτιοῦ), ντεφαρίκια «μπράουνιγκ» τά... βάλαμε, διακριτικά, νά κοιμηθοῦνε στά συρτάρια τῶν δύο κομποδίνων, άθῶα καί άκίνδυνα—δίχως σφαίρες— ὅπως ἦσαν, καί κοιμηθήκαμε καί μεῖς, μετά άπὸ άλησμόνητη περιποίησι τοῦ καλοῦ άρχόντικου ζευγαριοῦ τής Ὁραῖης Λιμνης, περιποίησι «κομπλέ» με «άτραξιόν» τά δύο μπράουνιγκ...)

Α. Ἄναπλιώτης

Στὸ προσεχές :
Συνεργασία τῶν κ. κ. Γ. Σταμπολή, Μιχ. Γ. Πετρίδη, Χρ. Σ. Ἄνυφαντή, Γιάννη Φλιάσιου, Ὁδ. Γ. κ. ἄ.

Διαβατάριξ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

“Ω!... Τὴν καὶ μενοῦλα!... Μὴ φανταστῆτε πῶς ὑποκρίνεται!... Γὰρ τὸ νομὰ τοῦ Θεοῦ!... Εἶναι, μόνον, τόσο ἐκδηλωτικὴ, πού σας κάνει νὰ πάρετε ὄρκο ὅτι ὑποκρίνεται. Τί φταίει αὐτή; Τὴ βρῆκε τὸ χειρότερο κακὸ πού ὑπάρχει: ΛΑΓΑΠΑ!... Ἀλλά, ξέρετε πῶς! Ἀγάπη μὲ... τσαρούχια, πού λέει ὁ λαός. “Ὅχι ἀστεῖα!... Κοιτάξτε τὴν: Μπαίνει ὁ ταχυδρόμος σὲ γραφεῖο. Τὸν βλέπει κι’ εἶν’ ἑτοιμὴ νὰ λιγοθυμῆσει. Τρέμει. Χλωμιάζει... “ὦ, τὸν ἱεροξεταστή!... Θὰν τὴ παιδέψει γιὰ νὰν τῆς δώσει τὸ γράμμα πού προσμένει ἀπ’ τὸν καλὸ τῆς. Θὰ συλλογιστῆτε: ἕνα χρόνο θάχει νὰ πάρει γράμμα του, κι’ ἔχει δίκην νὰ γιομίζουσαν τὰ μάτια τῆς δάκρυα μπρὸς σὲ βασανιστῆ. Πάλι ἀπατάσθε!... Χτὲς εἶχε δυὸ μαζι... Μὰ, τότε;... Ἀπλούστατα, κύριε Α.ΓΑ.ΠΑ!... “Ὅστε πάλι ἐτοιμαστήκατε νὰ πάρετε ὄρκο πῶς ὑποκρίνεται; Κι’ ὅμως, νὰ τῆνε, πού ἀγωνιᾷ μπρὸς σὲ τὸ θῆμὸ τῆς πού εὐφραίνεται ἀπ’ τὸ βῆσανό τῆς, καὶ τοῦ κάνει μιὰ βαθιὰ βαθιὰ μετάνοια, ἢ τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια ὀλοπρόθυμα, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ ἄθλιος γιὰ νὰν τῆς δώσει τὸ γράμμα τῆς, τὸ γράμμα ἀπὸ ΚΕΙΝΟΝ πού λείπει «κάπου» ἔξω ἀπ’ τὴν Ἀθήνα!...

Ποῖός, κύριε... Θωμᾶ (παρντόν, δὲν ξέρω τὸ νομὰ σας, ὡστόσο, ἔτσι συνηθίζουμε νὰ λέμε τοὺς ἀπιστούς) ὑποβάλλεται σὲ τόσοις ἐξευτελισμοῦς, ἀπλῶς γιὰ νὰ «ἐπιδειχτεῖ»; “Ἐπίετα, ὅπως βλέπετε δὲν γίνεται ἡ σκηνὴ tête à tête μὲ τὸν γλυκὸ τῆς δῆμιο... “Ἐξὴ ἑφτὰ συνάδελφές τῆς παροῦσες, ὁ αὐστηρὸς προϊστάμενός τῆς, γιὰ τὸν ὁποῖο κείνη τῆστιγμὴ ἀδιαφορεῖ, σεῖς, κ. Θωμᾶ, τὸ ἄορατο μάτι καὶ τὸ ἀθέατο ἀφτί τοῦ διαβολομένου κουτσομπόλη χρονογράφου κ.ἄ. Λέτε, λοιπόν, κύριε, ὅτι εἶν’ εὐχάριστοι τόσοι ἐξευτελισμοί, τόσοι γελοιοποιήσεις ἂν δὲν εἶχαν ὡς ὑπόβαθρο τὴν Ἀγάπη! Νά, κοιτάξτε τὴν, τώρα,

καθισμένη πίσω ἀπ’ τὴ γραφομηχανή τῆς, πῶς καταβροχθίζει τὴν τροφή τῆς, ἢ ψυχοῦλα τῆς!... Καί, τρέχουν ποτάμι τὰ δάκρυα σὲ χαρτί, τὴν πνίγουν οἱ λυγμοί, τρέμουν τὰ δάχτυλα, φρίσσει τὸ κορμί. φτερουγᾷ ἢ καρδιά τῆς!...

Δὲ σας πείθουν ὅλ’ αὐτὰ; Ἀκούστε ἕνα φιλικὸ διάλογο: — Ρένα!;... εἶχες ὄλο τὸ κουράγιο νὰ καλλωπιστεῖς;

— Εἶδες, Βοῦλα μου!... ἀπαντᾷ μὲ ἀθωότητα κι’ ἐκπληξη, μ’ ἀπόγνωση κι’ ἐξουθένωση, σὰ νὰ ἀνακάλυπτε γιὰ πρώτη κι’ αὐτὴ τὸ «ἐκκλημά» τῆς!... Ἀκούς, ἐκεῖ!... Πῶς τῆς γίνηκε, καλὲ, νὰ προσέξει τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἐνῶ κείνος βρίσκεται μακριὰ τῆς; Γιὰ ποιὸν καλλωπίστηκε; Μετανοιωμένη, ἄφωνη, συντριμμένη, παρατηρεῖ τὴ φίλη τῆς πού τὴν ἐπιπλήττει. Βρίσκει ἐξιλέωση σὲ καταφύγιο τῶν ἀδυνάτων. Τῆς ἔρχονται δάκρυα!

— Πῶς τὸ παθα;... καταλήγει, περισσότερο πτώμα παρά ἄνθρωπος ζωντανός.

Προχτές, ἀκόμα ἀρνήθηκε νὰ πᾶει σὲ σινεμά μὲ τὸν ἀδερφό τῆς. Αὐτὴ νὰ διασκεδάσει δίχως Ἐκεῖνον; Ἀδύνατο!... Ἀποκρούει κάθε διασκέδαση... Καί, τὸ ἄορατο μάτι τοῦ χρονογράφου, τὴ συλλαμβάνει ἀκόμα, σὲ σπῆτι, τὴν ὥρα πού σβύνει τὸ φῶς νὰ κοιμηθεῖ: Σκεπάζεται ἀπ’ τὸ κεφάλι, κι’ ὄρες ὀλάκερες παραδίνεται στὴν ὄνειροπόληση. Τότες εἶν’ εὐτυχημένη... Εἶν’ οἱ πιὸ γλυκὲς στιγμὲς πού ζεῖ! Εὐχεται νὰ νυχτώνει γρήγορα νὰ παραδίνεται σὲ συλλογισμὸ τῆς!...

Τολμηστε, κύριοι Θωμάδες, νὰν τὴ κατηγορήσετε γιὰ ὑποκρισία!... “Ὅχι, κύριοι!... Μὰ, ἢ ἀφέλειά τῆς κι’ ἢ ἐκδηλωτικὴ τῆς διάθεση, ἢ κι’ ἢ ἀδιαφορία τῆς—γιατί ὄχι;— γιὰ τοὺς πολλοὺς μὴ «ἐπαίοντες», τὴν κάνει νὰ φαίνεται ὑποκρίτρια. Εἶναι μιὰ πραγματικὰ ἰέρεια μῆδ’ λατρείας σ’ ἕνα Θεό, πού ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ μειδιάματα, τοὺς προηλακισμοὺς καὶ τὰ πειράγματα τοῦ ὄχλου!... “Ἐλάτε, μόνο, ἂν θέτε, νὰ συγκρίνουμε τίς Πίστες σας!...

ΦΩ - Σ

Ἀφιέρωση

ΣΤΗ ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΦΙΑΗ

[2 Ἀπριλίου 1944]

— Νεκρὴ ἢ ὁμορφὴ ἐσὺ μὲ περασμένους χρόνους, μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο πούχες πάντα [σὲ στέμα, μὲ τὲς ματιές πού ἄθελα χαρίζανε [τοὺς πόνους, μὲ χάρες πού στολίζανε τὸ σῶμά σου [ὅλα ἀκόμα,

— Χρόνια καὶ χρόνια πέρασαν ἀφ’ τῆ [στιγμὴ πού σ’ εἶδα, πού ἢ θεϊκιά σου ἢ μορφὴ φώτισε τὴ [ψυχὴ μου, πούκρυφα μὲς τὰ στήθια μου κάποια [γλυκεῖα ἐλπίδα πῶς στοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα θὲ νὰ [σου δική μου.

— Καὶ σὺ μ’ ἀγάπησες κρυφὰ χωρὶς [νὰ τὸ γνωρίσω, κι’ ἔδωκα σ’ ἄλλην τὴν καρδιά κι’ αὐτὴ [τὴν ὑπαρξή μου, ἔφυγα ξενιτεύτηκα, πῆγα ἄλλου νὰ [ζήσω, μὰ νὰ γυρίσω κάποτε σὲ λατρευτὸ [νησί μου.

— Κι’ ἦλθα σὲ τὸ ἅγιο χῶμά σου ν’ ἀφή- [σῶ τὸ κορμί μου. Σ’ εἶδα καὶ μ’ εἶδες κι’ εἶπανε πολλὰ [πολλὰ ἢ ματιές μας, ξανάψανε κάποια φωτιά μέσα εἰς τὴ [ψυχὴ μου, ἦταν σεισμός πού κλόνισε τὰ βᾶθη τῆς [ψυχῆς μας.

— Μὰ ἦσουν ὡχρὴ κι’ ἀγνωρίστη τότε [ἴσπου σὲ εἶδα, ἔπειτ’ ἀπὸ τὲς συμφορές πού γνώρισες [ἢ ψυχὴ σου, πούχασες ὄλους τοὺς δικούς, πούχασες [σες καθ’ ἐλπίδα καὶ εἰς τὸν κόσμον ἔμεινες ἔρημη, μο- [ναχὴ σου!

— Καὶ τώρα ἐκοιμήθηκες τὸν ὕπνο τὸν [στερνό σου, ἔφυγες γιὰ τὸ ἀγνωστο, ψυχὴ ἀγνή [καὶ θεῖα, ἔφυγες τὸ ἀνείπωτο φέρνοντάς μου στί- [κό σου, πού τόσα χρόνια φύλαγες κρυμμένο [στὴν καρδιά.

— Καὶ εἶσαι τώρα πλεῖα νεκρὴ, κάτου [σὲ τὸ μαῦρο χῶμα, δὲν ἔμελλε οὔτε καὶ νεκρὴ νάρθῶ νὰ [σὲ φιλήσω, σὰν φόρο ἀγάπης μουστικῆς εἰς τὸ [νεκρὸ σου σῶμα, ἕνα θερμὸ μου δάκρυο ἐπάνω του νὰ [χύσω.

— Ποιὸς ξέρει σὰν κι’ ἐμὲ ἢ ψυχὴ τὸ [σῶμά μου ἀφήση, σὰν πλανητῆ σὲ ἀπειρο, σ’ ἀγνωστες [σφαίρες κάπου, μὴ τὴν ἀθῶα σου ψυχὴ ἐκεῖ τὴν ἀντι- [κρύση καὶ πούνε ὅσα δὲν εἶπανε σὲ τὸν κό- [σμον ἐδῶ κάτου.

“Ὅσα.—

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Τοῦ κ. Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑ

(Συνέχεια ἀπ’ τὸ προηγούμενο)

43.—(Ἀπάντησις:) Ὑπερτάτη Βουλῆ. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, δὲν ἔλλειψα, καθὼς εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, κατὰ τὸ ἀνήκον ἐμοὶ νὰ συναγωνίζωμαι, περιφερόμενος ἔνθεν κακεῖθεν καὶ ζητῶν βοήθειαν στρατιωτικὴν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν τῆς ἐπισκοπῆς μου Καρύστου τυραννομένων ὁμογενῶν. Μετὰ τὴν τελευταίαν δὲ ἀποτυχίαν τοῦ ἐπιχειρήματός μου στοχασθεῖς ἀνάξιον τῶν προτέρων ἐπιχειρήσεων καὶ ἀγῶνων μου τὸν ἡσυχον βίον, παρακινούμενος μάλιστα ὑπὸ τῆς ἀφορήτου τῶν ἐκεῖ τυραννίας, παραβλέψας κάθε ἐνδεχόμενον κίνδυνον καὶ ταλαιπωρίαν, περιηρόμην ζητῶν βοήθειαν. Διὸ μάλιστα, ἐλθὼν ἐνταῦθα, ἀνεφερόμην διὰ τοῦ Μινῆστρου τοῦ Πολέμου πρὸς τὴν Ὑπερτάτην Διοίκησιν ἡμῶν τὴν εἰς τὴν Κάρυστον ἀναγκαίαν διὰ πολλὰ ἐκστρατεῖαν. Ἀλλ’ ἐνῶ περιέμενον τὴν σεβαστὴν ἀπόφασιν τῆς Ὑπερτάτης Διοικήσεως, παρ’ ἐλπίδα λαβῶν³⁴ γράμματα... ὅτι ἀπολειπὼν τὴν προτέραν Ἐπισκοπήν μου Κάρυστον ἐζήτησαν τὴν τῶν Σαλῶνων... Τοῦτο, ὅσον ἀνάξιον εἰς τὸν ὑπὲρ πατρίδος ὑπέρμαχον ζῆλον μου καὶ εἰς τὴν πατριωτικὴν μου εὐπάθειαν, τόσον μὲ περιελύπησεν... Ἐπικαλούμενος λοιπὸν τὴν δυνατὴν βοήθειαν καὶ τὰ ἀναγκαῖα πολεμικὰ ἐφόδια, καὶ ἔτι νὰ διωρισθῆ καὶ ἄξιός τις χιλίαρχος, ἢ ὁ Γ. Σάλλας, τὸν ὁποῖον καὶ εἰς τὴν τοῦ Μινῆστρου ἀναφορὰν ἐπρόβαλα, ὡς [ὄντα] γνωστὸν διὰ τὸν πατριωτικὸν ζῆλον του. Εὐχέτης διάπυρος, [Ὁ] Καρύστου [Νεόφυτος].

45.—Ἀναφορὰ δὲ τῶν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι παροικούντων Εὐβοέων, στιγματίζουσα τὰς πράξεις καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ τότε Ἐπισκόπου Εὐρίπου³⁵

πρὸς τὴν αὐτὴν Διοίκησιν: «Συνεννοηθέντες (λέγει) μετ’ ἀλλήλων ἐνεκρίναμεν ὁμοφώνως ὡς ἀληθῶς τοιοῦτον τὸν Πανιερώτατον Ἅγιον Καρύστου κ. Νεόφυτον, Ἀρχιερέα ἀξιοπρεπῆ καὶ ὄντως ἀξιοσέβαστον, τοῦ ὁποῖου τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν εὐαγγελικὴν πολιτείαν ὄχι μόνον ἡμεῖς ἀλλ’ ὅλοι οἱ ἔλληνες καλῶς γνωρίζουν... Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 2 Φεβρουαρίου 1822, οἱ εἰς τὴν Ἐλευθέραν Ἑλλάδα παροικοῦντες Εὐβοεῖς.

46.—Ἀποτυχῶν δὲ καὶ τῆς τρίτης καὶ τελευταίας ταύτης ἐκστρατείας, στερούμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν, παραμερισθέντων δὲ τῶν ἀγῶνων καὶ ἀρετῶν του, καταφεύγει εἰς τὸν ἐπιστήθιον φίλον του, τὸν ἄξιον ἄνδρα, τὸν δυνάμενον νὰ ἀγαπᾷ αὐτὸν ὡς τοιοῦτον], τὸν Δ. Ὑψηλάντην, ὅστις μαθὼν τὴν δυστυχίαν του τοῦ ἀπαντᾷ:

47.—“Ἔτος τοῦ [1]823,28,1. Τὴν ἡμετέραν πανιερότητα προσκηνῶ ὡς υἱκῶς. Παρὰ τοῦ γραμματέως μου Ἰωάννου ἐβεβαίωθην τὴν μεγαλὴν στενωχωρίαν ἣν δοκιμάζει, τὴν λύπην τῆς περὶ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐγγιζούσης ἀλώσεως τῆς Καρύστου καὶ τὴν ζήτησίν τῆς τοῦ νὰ διωρισθῆ εἰς καμμίαν χηρεύουσαν ἐπαρχίαν διὰ προσωρινὴν οἰκονομίαν τῆς. Τὴν ψυχὴν μου γνωρίζεις κάλλιστα ἢ πανιερότης τῆς καὶ [ὁ]ποῖαν ἀνέκαθεν τρέφω ἀγάπην, πρὸς αὐτήν... Τοῦ λοιποῦ μένει νὰ γνωρισθῆ ἢ ἀρετὴ τοῦ εἰλικρινοῦς πατριώτου Ἁγίου Καρύστου καὶ γνωρισθείσης αὐτῆς νὰ παραγορηθῆ ἢ παρούσα φρικώδης στενωχωρία του μὲ ἕνα ἀνάλογον μέσον πορισμοῦ. Ἐφάνη ἄδικος, ἀρπαξὲ καὶ λυμὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς; Ἐὰν ἀφήσῃ ἴσως καὶ ἀξιοῦται τῆς παρακλήσεώς του, ἢ εἶναι δυνατόν νὰ μεταβάλῃ τὴν διάθεσιν εἰς τὸ ἐξῆς (πράγμα ἀπίθανον) καὶ νὰ βωμολοχῆ [ὡς πράττουσιν τὰ] κνώδαλα, ἐλεγ-

χόμενος ὑπὸ τῆς καθαρᾶς συνειδήσεώς του;» Περαιῶν τὴν ἐκτεταμένην ταύτην ἐπιστολήν: «Ὑπομείνατε (προσθέτει), Δεσπότη μου, καὶ ἡ ὑπομονὴ σας πέποιθα ὅτι θέλει ἀνταμοιφθῆ μετὰ πολλὰ πλάσιαν ἀμοιβὴν ἐν καιρῷ... Ἀσπαζόμενος εὐλαβῶς τὴν Ἱερὰν δεξιάν τῆς μένως: Ὁ πατριώτης Δ. Ὑψηλάντης. Ἐν Τριπόλει τὴν 13 Ἰουλίου 1823.

48.—Περ. Β., Ἀριθ. πρωτ. 3037. Τὸ Ἐκτελεστικὸν Σῶμα διορίζει αὐτὸν Ἐξάρχον τῶν Κυκλάδων καὶ Σποράδων Νήσων. Ἐν Σαλαμίνι τὴν 2 Νοεμβρίου 1823. Ὁ Πρόεδρος Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης [τὰ μέλη:] Σωτήριος Χαραλάμπης. Α. Μεταξᾶς.

49.—Ἀλλὰ καίτοι μακρὰν εὐρισκόμενος καὶ ὑπὸ διαφόρων περισπασμῶν ἐνοχλούμενος, οὐδέποτε νοερῶς ἐγκατέλειψε τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ συνδράμῃ διὰ τῆς προσωπικῆς συνδρομῆς του!

50.—Θεοφιλέστατε Ἐξαρχε, Ἡ ἀπὸ χθὲς θεοφιλῆς ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ τὰ ἐν αὐτῇ κάλως ἀνεγνώσθησαν. Ἡμεῖς ἀπὸ προχθὲς ἐσπέραν εἰδοποιήθημεν περὶ τῶν εἰς Ὀρωπὸν καὶ Κάλυμνον ἐχθρικῶν πλοίων καὶ περὶ τῆς ἀδυναμίας αὐτῶν καὶ δὲν ἐλείψαμεν ἀπὸ τοῦ νὰ διορισωμεν τέσσαρα πλοῖα πολεμικὰ καὶ ἐν πυρπολικὸν εἰς καταδίωξίν των, τὰ ὁποῖα ταύτην τὴν ἐσπέραν κινουῦν. Καὶ εἴθε αἰθεοσεβεῖς εὐχαί σας νὰ εὐδοκώσουν τὸ σχεδῖόν μας καὶ νὰ κυριευθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας τὰ ἐχθρικά. Ὅθεν μένατε περὶ τοῦτου ἀμέριμνος. Τὴν τῶν εἰς Ψαρρὰ ἐχθρικῶν πλοίων κατὰ τὴν 3 τοῦ αὐτοῦ, καταστροφὴν ἐπληροφορήθητε ἔως τῶρα βέβαια ἀπὸ Ὑδραν (...) Μὴ λείπετε καὶ ἢ θεοφιλία σας νὰ εὐχεσθε ὑπὲρ εὐδοκώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου καὶ κατατροπώσεως τῶν ἀντιπάλων (...) Ἐν Καβοκολῶν τῇ 14 Ἰουλίου 1824

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ἀρχαίο εἰδύλλιο

Εἰκόνας ἀνοξιάτιδες καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ
Με τις ἀγένεινες μορφές - σάν πεταλοῦδες -
στὴ χώρα οἱ δρόμοι νεύουνται σὲ ἀδρες
καὶ ἀόρατος χαιρετισμὸς στὴ φύση εἶν' ἡ
[αὐγινές
[γυναικα.

Ἡ μυστικόπαθη φωνὴ τοῦ Φθινοπόρου
καὶ χάθηκε στὸ διάφανο κρυστάλινο κα-
στά δάση καὶ στὰ πέλαγα τ' ἀρχαίο εἰ-
προσμένει μας νοσταλγικά γιὰ νὰ ἐυ-
[δύλλιο τώρα
[πνήση.

Τὸ ἀρχαίο εἰδύλλιο ἀλοίμονο στὴν πολι-
καὶ οὔτε ἀμμουδιές κι' οὔτε ἀκρογιάλια
ὁ πόθος - πάθος γύρω μας κορώνει καὶ
[μηνᾶ
γυρίσματα φθινόπορον μπροστά μας.

Διον. Π. Κουκορίκος

*

Στροφή

Τ' ἀσήμωτα στοὺς κρόταφους μὲ τάξη
ἀπλώθηκε θαρρεῖς. Μιὰ ναιτιχίλα,
δονεὶ τῆς καρδιάς σου τ' ἄγια φύλλα,
καὶ πάει τῆς νοιότης τῆς χροσῆς σου
[τὸ μετάξι...

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια σου θολώσαν καὶ τὰ
ξεθώριασαν στὰ μάγουλα ν' ἀράξη
πάει τὸ κοῖκι τῆς ψυχῆς σου πού ἐμόλα,
μὲ τ' ἄστρα κι' εἶχε πόθο νὰ πετάξη...

Καὶ τρέμει αὐτὸ τὸ χέρι... Πόσα χάρδια
στὶς μπούκλες τῶν μαλλιών στὶς ἀναμνή-
[σεις
καὶ ἡ ἀνθιστὴ τῆς νειότης σου αἰώρα.

Νὰ κλάψης νὰ γελάσῃς νὰ διακρίσῃς:
Δὲν ξέρεις τὴν θλιμένη τούτην ὄρα,
πὺρ τόσο κοῦρα εἶν' ὅλα, τόσο ἄδεια...
Καμέλια

Ὁ Ναύαρχος Ἀνδρέας Μισοῦ-
λης.

(Συνεχίζεται)

34. Θέλει νὰ πεί: ἔλαβον.

35. Θέλει σίγουρα νὰ πεί τὴν πε-
ριοδεία τοῦ Εὐρίπου Γρηγορίου γιὰ
νὰ συμβουλευθεῖ τοὺς Ἕλληνας τῆς Κι-
βουσίας νὰ ὑποταχθοῦν, πράξη πού
ὡστόσο ἀπόλυτα τὴ δικαιολογεῖ ὁ
Μαθανάηλ (δ. π. σελ. 69-70). Εἶναι
ἀλλοστε κι' ἀπ' ἄλλες πηγές γνωστό,
πὺρ ὁ δεσπότης Εὐρίπου Γρηγόριος
ὁ Ἀργυροκαστρίτης, πὺρ ξεχώριζε
γιὰ τὴ μόρφωσή σου καὶ γιὰ τὸν
πλοῦτό του, στάθηκε μέλος σημαν-
τικὸ τῆς Φιλικῆς Ἐταρείας καὶ πολ-
λά δείγματα τῆς φιλοπατρίας του
μᾶς πρόσφερε ὅσο κράτησε ἡ Ἐπα-
νάσταση στὴν Εὐβοία.

Ἵπερβολές

Ὁ Ζωγράφος

Ἀπὸ μικρὸ παιδί ξεφάνιζα χαρού-
μενος, ὅταν ἐβλεπα ζωηρὰ χρώματα.
Θαύμαζα τὸ κόκκινο κι' ὅμως ἔ-
κλεινα τὰ μάτια μου μπροστά του,
ἀπὸ φόβο μὴ κι' εἶναι φωτιά ἡ αἷμα.
Τὸ πράσινο τὸ ἀγκάλιαζα, ἀφοῦ
κι' ἡ χλόη, πὺρ πάνω της, σάν σὲ
στρώμα, ξάπλωνα ὕστερα ἀπὸ τὰ
παιχνίδια, εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα.

Τὸ ἄσπρο τὸ δέχονταν ἡ ὄρασή
μου, σάν χάδι τῶν ματιῶν καὶ τοῦ
κορμιοῦ μου, σάν λευκὰ λουλούδια
τῆς τριανταφυλλιάς, πὺρ ἀνθίζε τὴν
ἀνοιξη στὸν κήπο τοῦ πατρικοῦ μου,
σάν τὰ χρόνια, πὺρ τὸν χειμῶνα
στρώνονταν πέρα ὡς πέρα, στὰ βου-
νά, στὶς πεδιάδες καὶ στοὺς δρό-
μους τοῦ χωριοῦ μου.

Ὅταν μεγάλωσα ζήτησα σάν ἀ-
νάγκη τῶν πόθων τῆς ψυχῆς μου, νὰ
συνθέσω τὰ ἀπλὰ χρώματα.
Κι' εἶνα ζωγράφος.

Βούτηξα τὸν χρωστήρα μέσα σὲ
ρευστὴ ὕλη καὶ πίστεψα, πὺρ θὰ
μποροῦσα σὲ εἰκόνα μικρὴ, ὅσο καὶ
ὁ ἑαυτός μου, νὰ δώσω τὰ ἄλλα.

Ξέσχισα τοὺς πρώτους πίνακες,
πὺρ πάνω τους εἶχα ρίξει ἀμφίβο-
λες σκιές καὶ ἀπίθανα φῶτα, πὺρ
πάνω τους εἶχα σχεδιάσει, σὲ μι-
κρογραφία τὸ ἀσύλληπτο ἄπειρο.

Μὲ πίστη στὸ μεγάλο ὄνειρο, πὺρ
εἶχα ἴδῃ, ἐξακολουθῆσα.

Τὶ μάταιος κόπος!

Τὰ μάτια μου ζητοῦσαν νὰ πάρουν
τὰ χρώματα, πὺρ ἄπλωτὰ στὴ φύ-
ση, στὸν οὐρανὸ, τὴ γῆ καὶ τ' ἄστρα,
μὰ τὰ χέρια μου δὲν μπόρεσαν ποτέ
νὰ τὰ πλάσουν, νὰ τὰ φέρουν κοντὰ
μου, νὰ μείνουν μόνιμα καὶ σταθερὰ
στὶς ζωγραφιές τῶν ἔργων μου.

Σὲ κάθε ἐπιφάνεια τοίχων ἐκκλη-
σιας, βωμῶν Θεοῦ ἢ εἰδώλου, σχε-
διάζα καὶ χρωμάτιζα φυσιογνωμίες,
πὺρ ποτέ δὲν εἶχα μῆτε φαντασεῖ.

Ζωγράφιζα καὶ τοπία χάμοπαν, ἀ-
πρόσιτες βουνοκορφές, θύελλες ὡ-
κεανῶν, ἀνεμοστρόβιλους ἐρήμων
καὶ ἀκύμαντα λιμάνια, ὅλα αὐτὰ,
σάν νὰ μικραῖνε ὁ φακὸς τῶν μα-
τιῶν μου σὲ στενὸ πεδίο πάνινο, χάρ-
τινο, δερμάτινο, γυάλινο, ξύλινο ἢ
πέτσινο.

Κι' ὅμως τίποτα δὲν ἔδινα.

Ἀπελπίστηκα.

Κι' ἔπεσα στὴν παράφορη ἠδονὴ
ν' ἀνακατένω τὰ χρώματα, νὰ προσ-
φέρνω ἔτσι στὰ μάτια τῶν ἄλλων
θεάματα ἀνυπαρκτά, εἰκόνας ἀνεξί-
χνιαστες σάν παράκρουσι φρενῶν,
σάν σύγχυση αἰσθημάτων μικροῦ ἀν-
θρώπου, πὺρ τὰ ἀδύναμα μάτια του
εἶχαν πιά κλειστὰ, θαμπωμένα ἀπὸ
τὸ μεγάλο φῶς.

Γιάννης Τρίκης

Χαιρετισμὸς

Τὸ ἅγιο χῶμα πὺρ πατᾶς,
τὰ δάση πὺρ διαβαίνει,
τὰ μαῦρα μάτια πὺρ κυττᾶς,
τ' ἀγέρι π' ἀνασαινεῖς,
τοὺς ποταμοὺς τὰ κρῦα νερά,
τὰ πλάγια τ' ἀνθισμένα,
καὶ τὰ βουνὰ μας τὰ ἴσπερα,
χαιρέτα κι' ἀπὸ μένα.

Κώστας Κρυστάλης

*

Ἵμα...

Ἵμα δὲν ἔχεις τί νὰ εἰπῆς
Καὶ τί νὰ μολόγησῃς
Στὴν παιδικὴ σου προσευχῇ,
Βοήθεια νὰ ζητήσῃς...

Ἵμα δὲν ξέρεις πὺρ νὰ πᾶς
Καὶ τᾶχεις σάν χαμένα
Τράβα τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ,
Καὶ μὴ ρωτᾷς κανένα...

Α. Ἀναπλιώτης

*

CASTEL - ROSSO

Πανώργιο κάστρο φράγκικο
πῶχεις πορφύρα στέμμα
καὶ ἱστορεῖς τὸ μίσσημα
μιάς σκλάβας, ἐποχῆς,
ἐγὼ σὲ νοιώθω ζωντανὸ
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς
καὶ σ' ἀγαπᾶ σάν σύμβολο
μὲς τῆς ζωῆς τὸ ψέμμα

Κ. Δ. Χατζηκωσταντῆς

*

Ρημάδια τῆς ζωῆς

Εἶσαν ὁ Βίσκος, ὁ Σουρλῆς, ὁ Γκίννης
[κι ὁ Σαλίτης
τέσσερες «πρῶην ἄνθρωποι» κι' ὁ Τρίλης
[ὁ ταμίας
«ἀπόταχος» κι' ἐλόγου του. Κάποιος πα-
[λῆος λοχίας
Παρέα ἐκλεχτή. Στὸ κατηλιὸ τῆς κυρά-
[Ἐδρυδίκης
κάθε βραδάκι, κριτικὴ κάναν τῆς Ἱστο-
[ρίας.
Ὁ διάκος κάτι θάλεγε πάντα περὶ Θεη-
[σκείας,
στοὺς Νόμους εἶταν ὁ Σουρλῆς, ὁ «πρῶ-
[ην» Εἰρηνοδίκης...

Μιλοῦσαν ὅλοι τους μαζί - πηγανορχόν-
[ταν ἡ μισή!
Γινόταν κάποιος ζαυγαδάκι - γνόταν κατο-
[σταράκι
Ξανασυμφώνησαν μετὰ «φέρε μας μιὰν
[δριά...»

Κι' ὄντας στὸ τέλος πιά στουτί, γινόταν
[ὄλοι ἀπ' τὸ πιατί,
κόρωνε τότες τὸ μεράκι - ρουφῶντας τὸ
[φραμάκι
καὶ δὲ συζήταγαν παρὰ... γιὰ Φιλοσοφικά!
Φῶτος Σκοτάδης

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ στὴν παγκόσμιο θολὴ
ἀτμόσφαιρα καὶ τὸν ξεχωριστὰ
συνεφιασμένον ἑλληνικόνουρανόν,
ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα ὑπεψήφα-
να καὶ χαρούμενα γιόρτασε καὶ
τὴν ἐπίσημη ἐνσωμάτωση τῆς
μαρτυρικῆς (μὰ πλέον ἐλεύθε-
ρης) Δωδεκανήσου. Κάθε γνή-
σια ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν εἶναι δυ-
νατὸν παρὰ νὰ σκίρτησε ἀπὸ
χαρὰ κι' ἀγαλλίαση μὲ τὴν εὐ-
καιρίᾳ τούτου τοῦ κοσμοϊστο-
ρικοῦ γεγονότος.

Ἡ Εὐβοία συμμετέχουσα τῆς
πανελληνίου αὐτῆς χαρᾶς, ὀλό-
ψυχα κι' ἐγκάρδια, στέλνει τὸν
πὺρ θερμὸν ἀδελφικὸν ἀσπα-
σμὸ στὶς δώδεκα ἑλληνοπούδες
κόρες, πὺρ ἀπὸ προχθὲς ἀνή-
κου, καὶ τυπικὰ πλέον, στὴν
μαρτυρικὴ μὰ καὶ τόσο ὑπε-
ρήφανη, μιὰ καὶ ἀδιαίρετη, ἑλ-
ληνικὴ πατρίδα.

*

Περὶ μετακαλουμένων

Τὰ «Μακεδονικὰ Γράμματα»
(φύλλο περασμένου Φλεβάρη)
δημοσιεύουν τὸ πάρα κάτω ση-
μείωμα:

«Ὁ σύλλογος ἀποφοίτων Βα-
λαγιάννη ὀργάνωσε φέτος μιὰ
σειρὰ διαλέξεων μετακαλῶντας
εἰδικούς κομφερασιέ ἀπ' τὴν
Ἀθήνα. Ὁ πρῶτος τῆς σειρᾶς
αὐτῆς ἦταν ὁ κ. Ἀντρέας Κα-
ραντῶνης συνοδευόμενος ἀπὸ
τὸν κ. Γ. Κασιμπόλη.

Γιὰ τὴν προσπάθεια αὐτὴ τῶν
φιλοτίμων ἀλλὰ ἀφελῶν κορι-
τσιῶν, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι
νὰ ἔχουμε σοβαρὲς ἐπιφυλάξεις
καὶ νὰ κάνουμε μερικές παρα-
τηρήσεις.

Πρῶτα πρῶτα ἔπρεπε νὰ ξέ-
ρουν πὺρ στὶς σημερινὲς κρίσι-
μες ἐθνικὲς στιγμὲς, ὀφειλαν
πρὸ πολλοῦ οἱ κύριοι μετακα-
λούμενοι νὰ χροῦν βρεθεῖ ἐδῶ
πάνω, ἀπρόσκλητοι γιὰ νὰ κά-
νουν τὸ χρέος τους. Τότε μόν-
ον ὁ ἐρχομὸς τους θὰ ἔπρεπε
βαθύτερο νόημα καὶ τότε αὐτὴ
καθ' ἑαυτὴ ἡ πράξη τους θὰ
φώτιζε καὶ θὰ συνέβαλε πνευ-
ματικά, ἠθικά καὶ ἐθνικά περισ-
σότερο ἀπὸ κάθε λόγο. Ἡ πρό-

σκληση ἐπομένως αὐτὴ συνο-
δευμένη μάλιστα καὶ ἀπὸ τό-
σες ἐπιδαψιλεύσεις, δὲν εἶναι
πνευματικὸ γεγονός ἀλλ' ἀπλῶς
ἄκαιρη κοσμικὴ κίνηση.

Δεύτερο, μιὰ πὺρ ἀπεφάσι-
σαν, καλὰ ἢ κακὰ νὰ ὀργανώ-
σουν μιὰ τέτοια σειρὰ διαλέ-
ξεων, καὶ τὸ θεωροῦν αὐτὸ σάν
κάτι πὺρ ἰδιαίτερα τοὺς τιμᾶ
γιὰ τὴν πρωτότυπη πρωτοβου-
λία, ὀφειλαν ν' ἀναλάβουν καὶ
ὅλο τὸ ὕλικὸ βάρος τῶν μετα-
κλήσεων αὐτῶν κι' ὄχι νὰ ἐπι-
βαρύνουν (ἀπροειδοποίητα μᾶ-
λιστα) τὸ κοινόν, πὺρ πῆγε νὰ
τιμῆση μὲ τὴν παρουσία του
τοὺς φιλοξενουμένους του.

Τρίτο, ἔδειξαν ἀσύγνωστη
περιφρόνηση πρὸς τοὺς λίγους
μὰ ἀξιους πάσης τιμῆς λογο-
τέχνες καὶ διανοουμένους τῆς
πόλης μας (σημ. «Ε.Γ.»: γιὰ
τὴν Μακεδονικὴ πρωτεύουσα
πρόκειται), τοὺς ὁποίους ἠγνόη-
σαν τελείως.

Δὲν νομίζουμε ὅτι ὕστερα ἀπ'
ὅλα αὐτὰ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ
ἐπιμένουν πὺρ συμβάλλουν μὲ
τὸν τρόπο των αὐτῶν θετικὰ
στὴν πνευματικὴ μας κίνηση, οἱ
ἀπόφοιτες Βαλαγιάννη καὶ οἱ
περὶ αὐτάς.

Τοῦτο τὸ σχόλιο δὲν ἐπιδέχε-
ται... σχόλιο. Τὸ προσυπογρά-
φουμε ἀπλῶς καὶ μὲ τὰ δυὸ
μας χέρια.

*

Μία ἀπορία

Ὁ διαλεχτὸς ἑφτανήσιος λο-
γοτέχνης κ. Γεράσιμος Σπατα-
λας σὲ μιὰ του μελέτη, πὺρ δη-
μοσίευσαν τ' ἀξιόλογα «Κυπρι-
κά Γράμματα» γιὰ τὴν Λογο-
τεχνία στὴν Ἐφτάνησο, κάνει
μιὰ οὐσιώδη, παράλειψη. Στὸ
τελευταῖο μέρος τούτης τῆς με-
λέτης, πὺρ δημοσιεύτηκε στὸ
τεῦχος Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου,
τοῦ πάρα πάνω περιοδικοῦ, ση-
μειώνει πὺρ σήμερὰ ἐξακο-
λουθοῦν τὰ Ἐφτάνησα ν' ἀντι-
προσωπεύονται στὰ νεοελληνι-
κά γράμματα μ' ἀξιόλογους
ποιητὲς καὶ πεζογράφους, πὺρ
οἱ περισσότεροι γιὰ διάφορους

λόγους ἔχουνε συγκεντρωθεῖ
στὴν Ἀθήνα.

Κι' ἀπ' τοὺς τελευταίους ἀ-
ναφέρει γιὰ τὴν Ζάκυνθο τὸν
Μίμη Κοκκίνη, μόνον καὶ γιὰ τὸ
Τσιρίγο τὸν Κ. Δελακοβία.

Ὁ κ. Σπαταλας εἶναι, ἀναμ-
φίβολα, γνώστης, ὄσον, ἴσως,
κανένας ἄλλος ἑφτανήσιος, τῶν
ἑφτανησιακῶν προσώπων στὴν
περιοχὴ τῶν γραμμάτων καὶ
γι' αὐτὸ μᾶς γεννιέται ἡ ἀπο-
ρία, πὺρ γράφοντας γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους τούτους, γιὰ τὰ δύο
νοτιότερα νησιά (γιὰ νὰ μὴν ἀ-
ναφέρουμε καὶ τ' ἄλλα) τοῦ
Ἰονίου, ἀναφέρει ἕναν μόνον
ἀπὸ τὸ καθένα. Καὶ λησμονεῖ
γιὰ μὴν τὴν Ζάκυνθο στρατιά
ὀλόκληρη: Μαρῖνο Σιγοῦρο,
Ἀντώνιο Μάτεσι, Δημ. Μάργα-
ρη, Κώστα Καροφύλα, Διον. Π.
Καλογερέπουλο, Ἀγγελικὴ Χα-
τζημιχάλη (τὸ γένος Κολυβά)
Μαριέττα Γιαννοπούλου (ἑπτα-
νησια) κ.ά. Γιὰ δὲ τ' ὄμορφο
Τσιρίγο τὸν ποιητὴ Πάνο Φύλη
τοῦ ὁποίου τὰ «Τσιριγιώτικα»
δὲν νομίζουμε πὺρ ὕστερον
καθόλου τῆς πνευματικῆς δου-
λειᾶς τοῦ κ. Κ. Δελακοβία, τὸν
ὁποῖο ὁ κ. Σπαταλας τὸν φέρ-
νει ὡς μοναδικὸ Τσιριγιώτη λο-
γοτέχνη στὴν Ἀθήνα.

*

Παράξενο πρᾶγμα

Μᾶς καταγγέλεται πὺρ τὸ
Ρωσο-Γαλλικὸ μπαλέτο τῶν
«Ἡλυσιῶν Πεδιῶν», πὺρ ἔδωσε
σειρὰ παραστάσεων στὸ Θέα-
τρο «Ρέξ» μὲ πανακρίβια εἰσι-
τήρια ἀπαλλάχτηκε, κατόπιν δια-
ταγῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰ-
κονομικῶν παντὸς φόρου τοῦ
Δημοσίου. Ἐρωτῶμεν, λοιπόν,
εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, (ἀν εἶ-
ναι ἀλήθεια) εἶναι πολὺ παρά-
ξενο πρᾶγμα, τὴν στιγμή πὺρ
τὰ Ἑλληνικὰ Ὁδεῖα κλείνουν
ἀπὸ ἑλλειψη πόρων οἰκονομικῶν,
πὺρ ὅλοι οἱ Ἕλληνες καλλιτέχνες
στὰ ρεσιτάλ τους φορολογου-
νται ἄγρια, πὺρ οἱ Ἕλληνες λο-
γοτέχνες στεροῦνται μιὰς ἀτέ-
λειας Δημοσίων θεαμάτων, καὶ

που, τέλος πάντων, τόσες άλλες επιτακτικές ανάγκες έχει ο έρημος αυτός τόπος, για τις πάσχουσες οικογένειες των στρατευμένων, το Υπουργείον Οικονομικών να χαρίζει τους φόρους σε ξένους θιάσους, οποιαδήποτε και αν είναι αυτοί οι ξένοι

*

Ένα παράδειγμα

Η διάλεξη που δόθηκε την Κυριακή 8 Φεβρουαρίου στην αίθουσα του Β' Δημοτικού Σχολείου της Χαλκίδος, από τον Διευθυντή τούτου του σχολείου για τη μόρφωση του παιδιού από υγιεινής, παιδαγωγικής και θρησκευτικής απόψεως, ήτανε μια φωτεινή δασι κι' ένα παράδειγμα προς μίμησι για την ύπαιθρο.

Η συμπάρασταση, άλλως τε, στη διάλεξη τούτη, του Διοικ. Συμβουλίου της «Ενώσεως των Γονέων της Μαθητιώσης Νεολαίας» του κ. Επιθεωρητού των Δημοτικών Σχολείων και όλου κλήρου του διδασκαλικού κόσμου της Εύβοϊκής Πρωτεύουσας, δείχνει πως τα παιδιά των Χαλκιδέων είναι έμπιστευμένα σε πολύ καλά χέρια.

*

Σημειώνουμε

Σημειώνουμε επίσης με ιδιαίτερη ικανοποίηση την δράση των δύο χριστιανικών ενώσεων του Β' και του Α' Γυμνασίου Χαλκίδος, που ίδρυσε γνωστός προοδευτικός καθηγητής, που και προτοστατεί, στο πράγματι χριστιανικό έργο που συντελείται, από τις δύο αυτές Ένώσεις.

*

Μιχάλης Ροδάς

Σε ώριμη ηλικία, αλλά τέλεια ξαφνικά, χάσαμε μια μέρα του περασμένου Φλεβάρη (από άπιστία την καρδιάς του) τον αξέχαστο Μιχάλη Ροδά.

Ο Ροδάς, έπαινετο και υπερήφανο αυτοδημιούργημα, είχε γεννηθεί στην Αράχωβα του Αιγίου. Αν και ο άρρηκτος δεσμός του με τη Σμύρνη ήταν η

αίτια που πολλοί τον ενόμιζαν Σμυρνιό. Πάντως ήτανε Πανελληνίου ενδιαφέροντος και γι' αυτό τον κλάψαμε όλοι.

Με το θάνατό του τα ελληνικά γράμματα χάνουν έναν από τους πιο καλούς εργάτες των.

Η δράση του Ροδά υπήρξε πολύπλευρη και αξιοθαύμαστη. Δούλεψε στη δημοσιογραφία δούλεψε στη λογοτεχνία, δούλεψε στο θέατρο, δούλεψε στην κριτική, στη μελέτη και παντού. Γι' αυτό και ο θάνατός του ήτανε πραγματικά μια άπώλεια Έλληνική.

*

Ένας ακόμη

Τόν ίδιο περασμένο μήνα μάς ήλθε, από τη Ζάκυνθο τώρα, το θλιβερό μήνυμα του θανάτου του δημοσιογράφου Ανδρέα Αβούρη.

Ο Αβούρης ήτανε αναμφισβήτητα ένα λογοτεχνικό ταλέντο. Δυστυχώς οι άκαρποι τοπικοί δημοσιογραφικοί του αγώνες δεν τον άφησαν να πετάξει πιο ψηλά και να δώσει ολοκληρωμένο έργο.

Όπως δήποτε τα λίγα ήθρογραφικά διηγήματα που μάς έδωσαν θα επιζήσουν.

*

Παράδειγμα για μας

Μια διαλεχτή Αμερικανίδα, η γυναίκα του Διευθυντού της «Αμερικανικής Αρχαιολογικής Σχολής Αθηνών» κ. Οσκάρ Μπρονήρ, πέθανε έδω και λίγο καιρό κάτω στην Αρχαία Κόρινθο και ζήτησε για χάρι (πριν λίγο ακόμα φύγει απ' τον κόσμο τούτον για πάντα) να την θάψουν στο τοπικό νεκροταφείο. Έκει κοντά στους ταπεινούς και καταφρονεμένους χωριάτες μας, με τους οποίους είχε ζήσει τα καλλίτερα χρόνια της κι' είχε αληθινά και στοργικά αγαπήσει.

Τούτη η πράξη της ξεχωριστής αυτής υπάρξεως του Νέου Κόσμου, δείχνει, για μια ακόμη φορά, την άμετρη αγάπη της για την Ελλάδα και τον λαό μας και ιδιαίτερα για τους τίμιους δουλευτάδες της Έλληνι-

κής γης, που και πεθαμένη ακόμα ήθελε να τους συντροφεύει και να τους καμαρώνει.

Η Έλληνική ψυχή βαθεία συγκινημένη, για τούτο, αποτιεί τον ιερώτερο φόρο τιμής στη μνήμη της αξέχαστης Μπρονήρ, της οποίας η στοργή και η αγάπη της, για τον Έλληνα λαό, ως γίνει παράδειγμα για μας τους... Έλληνες.

Πεζοί ρυθμοί

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κουράστηκα στο δρόμο της ζωής. Το πέλμα μου πληγώνεται στο διάβα.

Και η καρδιά μου συντρίβεται σαν να κόβεται το νήμα της ζωής.

Ναρκωμένη, όπως είμαι, ακούω απόμακρες φωνές να με προσκαλούνε σε τόπους μακρυνούς, όνειρεμένους, που οι πίκρες των ανθρώπων δεν κρατούνε.

Τις βλέπω όλόλευκες, χαρούμενες νεράιδες, νάρχονται να με πέρνουν στα φτερά τους και με χαμόγελο μου λένε κοντά θέ να μου δώσουν τη χαρά τους.

Και σ' ένα σύννεφο με πέρνουν και ζω γιομάτη εύτυχια σε ξωτικά κι' όλόχρυσα παλάτια, που γιούλια και γιρλάντες τα στολίζουν.

Και αηδόνια γλυκόλαλα μου ψέλνουν τραγούδια, που γιομίζουν την ψυχή μου παλμούς, αγάπες, ήδονη και λήθη.

Λησμόνησα τα πάντα εκεί κοντά τους, Ξεχάστηκα στην τόση εύτυχια.

Μ' άλλοιμονο! Το ξύπνημα μάς σβύνει την εύτυχια, που στα όνειρα μάς δίνει.

Είρ. Κοσμαδάκη-Δανεπούλου

Χαιρετίσματα

Θλιμμένα χαιρετίσματα σου στέλνω με των όνειρων τα φτερά μια μέρα λιολουσμένη στη χαρά.

Χωρίς έλπιδα, χωρίς σκοπό. Είναι βιολί μουγκό με τις χορδές σπασμένες.

Δημ. Ανδρ.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Μιχαήλ Γ. Πετρίδη : ΣΠΟΝΔΗ. Στα λυτρωμένα Δωδεκάνησα, ποιήματα, Αθήνα 1948.

Ένας παλιός του στίχου σμιλευτής και της πέννας επίδελξιος χαριστής, ο Γυμνασιάρχης του Θ' Θηλέων Αθηνών, Πατριδολάτρης κ. Μιχαήλ Γ. Πετρίδης, του οποίου η ένθουσιώδης μεγάλη Έλληνική καρδιά σκιρτάει, σ' ότι το ώραίο και το Έλληνικό, μάς δίνει την πάρα πάνω καινούργια συλλογή του, σε δύο μεγάλα τυπογραφικά φύλλα, σε κομψότατο τόμο και καλλιτεχνικώτατο τύπωμα.

Ο τόμος τούτος περιέχει: έφτα (ας τα πούμε) κεφάλαια: «Λυτρωμένα Δωδεκάνησα», «έορτη έορτών», Στο «Καστελλόριζο», «Τα Δωδεκάνησα είμαστε», «Υμνος των Δωδεκανησιών», «Στο Δωδεκανήσιο Ηρώα του Μεσολογγιού Δημήτρη Θέμελη» και το γέρο Ναυτικό».

Ο κ. Πετρίδης ταχτικός συνεργάτης του μικρού τούτου περιοδικού, δεν έχει βέβαια ανάγκη του ίδιού μας παρουσιάσματος. Έννια άλλα ποιητικά και γογοτεχνικά βιβλία του, δύο διδακτικά, και πλήθος συνεργασιών του, σε σοβαρά περιοδικά και έφημερίδες, τον έχουν επιβάλλει στον πνευματικό κόσμο μας.

Παρά ταύτα, όμως, δεν θα ήτανε άπλη μόνο παράλειψη, αν δεν γράφαμα τούτες τις γραμμές, για την νέα του συλλογή, αλλά και περιφρόνηση για έναν πνευματικό σκαπανέα της πατρίδος μας.

Ο μαστορικός στίχος του γνήσιου τούτου Δωδεκανήσιου δεν είναι τίποτ' άλλο από τον δυνατό παλμό της πατριωτικής καρδιάς και το ξεχείλισμα της χαράς της Δωδεκανησιακής ψυχής.

Αλλ' ως ακούσωμε καλλιτερο τον ίδιο.

Πρώτα σε λίγες γραμμές του πεζού προλόγου του, και ύστερα σε δύο-τρεις στροφές από τα λυτρωμένα Δωδεκάνησά του: «Ήταν άνοιξη, σαν ήρθε και

σε μας, τα σκλαβωμένα παιδιά των Δωδεκανήσων, το πλήρωμα του Χρόνου. Και κοντά στο Πάσχα, λαμπριάτικα και μεσαπριλιάτικα, σήμαναν και για μας χαμόσυνα του λυτρωμού τα σήμαντρα».

«Σκύβουν οι αιώνες μπρος στηνελευθεριάς το δαφνοστολισμένο εικονοστάσι. Το χιλινεφεμένο τους προσκύνημα στην ώρα την επίσημη έχει φτάσει.

Σε μεσονύχτι Άνάστασης ως ξεχυθούν επίγειοι άσπεριμοί με τα λευκά άγιοκέρια και χείλη ως δοκιμάσουν γλυκασμούς φίλιών

κ' έγκάρδιο σφίξιμο ως μοιράσουν χέρια».

«Χαρήτε. Οι άσημέρωτες νυχτιές ξημέρωσαν κ' οι πόθοι οι άπιστοι πιστήκαν, καθώς με της Άνάστασης έφέτος τ' Άγιοφώς τά μαύρα μάγια της Σκλαβιάς λυθήκαν!» Αντρέας Ζώντος

Γερασίμου Στ. Χαλικιά : ΣΟΥ ΔΙΔΩ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΙ. Αθήνα, 1947.

Πρόκειται περί ενός κομψού τόμου από 60 καλογραμμένες σελίδες, που τις χαρακτηρίζει ο νεανικός ένθουσιασμός και το πατριωτικό ξεχείλισμα.

Είναι ένα μεγάλο διήγημα, με πολλά λαογραφικά στοιχεία που ταιριάζει πολύ στην αυτοβιογραφία.

Η γλώσσα του χωρίς να είναι άσχημα λογοτεχνική είναι πολύ στρωτή και διαβάζεται με εύχαριστηση.

Ο τίτλος του χρωσιτέται στην ύπόσχεση, που δίνει ο αυτοβιογραφούμενος ήρωας στην μάνα του, πως «αν τον βοηθήσει να φύγει από το νησί του δεν θα χαθεί, αλλά θα γίνει άνθρωπος».

Η υπόθεση του έργου τούτου αρχίζει από τη Ζάκυνθο και συνεχίζεται στην Αθήνα και στο μέσωπο του πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, που η δόξα στεραιώνει τα Έλληνόπουλα.

Μέσα σ' όλο το κείμενό του κυριαρχεί ο θαυμασμός για τους αυτοδημιούργητους και ο ένθουσιισμός και η αγάπη προς την Πατρίδα και τον Έλευθερίο Βενιζέλο, του οποίου ο αυτοβιο-

γραφούμενος ήτανε και είναι φανατικός θαυμαστής. Ζ.

Ο Νέος Πολιτικογεωφυσικός ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ και Ανατολ. ΣΤΕΡΕΑΣ.

Πωλείται εις τα Γραφεία του κ. Β. Πλατή εν Χαλκίδι Πλατεία Αγ. Νικολάου Τηλέφ. 3-82 και εν Αθήναις οδός Ίωνος 4 τηλ. 52-672 χονδρικός τοίς μετρητοίς. Λιανικός δέ εις όλους τους έκδοτικούς Οίκους και τα καλά βιβλιοπωλεία.

Δέν πρέπει να λείψη ο ΧΑΡΤΗΣ αυτός από κανένα σπίτι ή γραφείον Εύβοϊκόν.

Πωλείται επίσης και ντυμένος με ειδικόν ύφασμα, κορνιζαρισμένος και λουστραρισμένος καλλιτεχνικώτατα.

ΒΙΒΛΙΑ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Έλάβαμε τα περιοδικά «Έλευθερα Γράμματα», «Μακεδονικά Γράμματα», «Κυπριακά Γράμματα», «Διάπλασις των Παίδων», «Οικονομικός Έρευνητής», «Καπνική Έπιθεώρησις», «Βιομηχανική Έπιθεώρησις», «Βωμός» (Πύργου) «Σκύρος», «Φωνή των Συνεταιρισμών», «Συνεταιριστικόν Δελτίον», «Ποιητική Τέχνη» «Δελτίον Έλληνικής Μερίμνης», «Συνεταιριστήν», «Ήχώ του Ίονίου» κ. ά., και τας έφημερίδας «Έθνική Φωνή των Αγροτών» Μεσσηνιακή Ήχώ», «Φωνή της Γορτυνίας», «Φωνή του Αγρότου», «Μεσσηνία», «Αύγη» Πύργου, «Φωνή του Αγρότου» και «Αγένησις» Ζακύνθου, «Άσπις», Σύρου, «Πανευβοϊκόν Βήμα», «Εύβοϊκά Νέα», «Εύβοϊκός Κήρυξ», «Έφημερις των Ίθακησιών» κ. α.

Κάθε Δευτέρα

Κυκλοφορεί η Μεγάλη Έβδομαδιαία έφημερις ΕΘΝΙΚΗ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ δργανον της Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ένώσεων Γεωργικών Συνεταιρισμών.

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
“ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

Υπ/νος Δ/τής : **Αντρέας Ζώντος**
 Κατοικία : Φαβιέρου 7 - Αθήναι

Υπ/νος τύπου : **Κ. Παναγιωτίδης**
 Κατοικία : Ορφέως 10 - Ν. Σμόρνη

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Τὸν χρόνο δρ. 10.000 τὴν ἔξαμη-
 νία δραχ. 5.000.

Γιὰ τὶς τράπεζες, ὄργανισμοὺς
 κλπ. ἡ συνδρομὴ εἶναι διπλή.

Οἱ διαφημίσεις κατὰ συμφωνία.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Εὐβοίας : **Καλλιῶθ. Μουστάκας**
 Βόλου : **Λευτ. Πορτοκάλογλου**
 Πύργου Ἠλείας : **Τάκης Δόξας**

“Ενωσις

Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν

Εἰς τὴν σειράν τῶν διαλέξεων κάθε Τετάρτην τῆς Ἐνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν ἔγινεν ὁμιλία τοῦ Προέδρου κ. Δημ. Καλογεροπούλου με θέμα «Λογοτεχνικά Προβλήματα» εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Στέγης Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν». Ὁ ὁμιλητὴς ἠσχολήθη μετὰ τὰ κυριώτερα ὀνόματα ἢ καὶ ἄλλα ζητήματα τῆς ἰδιοφυΐας, τοῦ ποιητικοῦ περιβάλλοντος, τῆς ἁρμονικῆς συνεργασίας λογικῆς καὶ αἰσθηματοῦ, τῆς γλωσσικῆς μορφῆς, τῆς ἀσφαλείας, τῶν διαφορῶν σχολῶν καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ Ἑλλ. βιβλίου. Ἐπίσης ὁμιλήσαν ὁ κ. Δημ. Οἰκονόμος περὶ τοῦ Πολυβίου Δημητρακοπούλου καὶ ὁ κ. Διον. Καλογερόπουλος περὶ τῆς Παιδείας ἐν Ἐπιτησίῳ καὶ ἐιδικότερον περὶ τῶν Λευκαδίων Σταματιέλων.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν «Ἐλευσινίων» τῆς ἰδίας Ἐνώσεως ὁμιλήσαν οἱ κ. κ. Τ. Μιχαλακὸς καὶ Δ. Χατζηϊωάννου περὶ τοῦ ποιητοῦ Γρυπάρη, ἀπήγγειλαν δὲ ποιήματά του αἱ κ. κ. Γλυκοφρύδη καὶ Μ. Δαβαρούκα.

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα»

Φύλλα τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» πωλοῦνται στὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν : **Καλλάρου** Σταδίου 38 -- **Βιβλιοχαρτεμπορικὴ** Σταδίου 51 -- **Στὴ Χαλκίδα** στὸ πρακτορεῖον Ἐφημερίδων **Σιαμέλα**, ὁδὸς Ἀβάντων καὶ στὸ Βόλο, στὸ Βιβλιοπωλεῖο **Ἀγνα. Καλοκαίρινοῦ** Ἑρμού 152.

Τὸ Ἴονιον Συμπόσιον

Τὸ ΣΤ. «Ἴονιον Συμπόσιον» συνήλθεν τὴν 17ην παρελθόντος Φεβρουαρίου ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 7.30 μ. μ. εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὀδοῦ Κοραῆ ἐστιατόριον «Κωστή».

Κατ' ἀρχὴν ὁ προεδρεύων Ἀντιπρόεδρος, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σπύρος Μαρινάτος ἐχαιρέτησε μετὰ ὀλίγα ἐγκάρδια λόγια τὰ νέα μέλη τοῦ Σωματείου καὶ ἔδωσεν ὕστερα τὸν λόγον εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα, δικηγόρον κ. Διον. Βούρβαχην, ὅστις προέβη εἰς δύο ἐνδιαφερούσας ἀνακοινώσεις. Πρῶτον ἐτόνισεν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Σωματείου νὰ φανῇ ἀρωγὸν εἰς τὰς τόσας ἐπιτακτικὰς ἀνάγκας τῶν νησιῶν τοῦ Ἴονιου. Ἐπειδὴ ὁμοῦ, προσέθεσεν, ὁ κ. Βούρβαχης, τοῦτο στερεῖται οἰκονομικῶν πόρων ἀπεφασίσθη, κατ' ἀρχὴν, νὰ δοθοῦν ὠρισμένες μουσικο-φιλολογικὲς βραβεῖες («Κεφαλλονίτικη Βραδυὰ», «Ζακυνθινὴ Βραδυὰ» κ.τ.λ.) καὶ αἱ εἰσπράξεις τῶν νὰ διατεθοῦν διὰ τὸν πάρα πάνω σκοπὸν. Οἱ συνδαιτυμόνες ἐπεκρότησαν ὁμοφώνως τὴν ὠραίον αὐτὴν ἰδέαν.

Κατόπιν ὁ κ. Βούρβαχης λέγει ὅτι ἐξ ἐνός δημοσιεύματος φαίνεται πὼς ἀμελήθη ὁ ἑορτασμός τῶν 150 χρόνων ἀπὸ τῆς γεννήσεως (1798—1948) τοῦ ἔθνικοῦ μας Βάρδου Διονυσίου Σολωμοῦ καὶ προτείνει τὸν Πανεπιτησιακὸν τοῦτον ἑορτασμὸν συγκαλουμένων πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ὅλων τῶν ἐπιτησιακῶν σωματείων.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐγείρεται ὁ κ. Ἀντ. Μάτεσις, ὅστις λέγει πὼς καθόλου δὲν ἠγνοήθη ἡ 150ετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ ἔθνικοῦ μας ποιητοῦ διότι ἦδη ὁ «Σύνδεσμος Ὑπὲρ Ζακύνθου» συνεζήτησε τὸ ζήτημα καὶ ἀπεφάσισεν ἐν συμβουλίῳ νὰ γίνῃ ὁ ἑορτασμός τὴν 8ην Ἀπριλίου κί ὅτι συνετάχθησαν μάλιστα καὶ τὰ σχετικὰ γράμματα πρὸς τὰ ἄλλα ἐπιτησιακὰ σωματεῖα καὶ τὰς φιλολογικὰς ὁργανώσεις τῆς Πρωτευούσης. Καὶ παρακαλεῖ ὁ ἑορτασμός ὁδτος νὰ λάβῃ Πανελληνίῳ χαρακτῆρα. Ἀλλ' ὁμοῦ νὰ πρωτοστατήσουν οἱ ἐπιτησιακοὶ διὰ τῶν ἐν Ἀθῆναις Σωματείων τῶν.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ κ. Ἀντ. Μάτεσι ἐκάλυψαν ζωηρὰ χειροκροτήματα.

Κατόπιν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ προεδρεύων ἀντιπρόεδρος κ. Μαρινάτος, ὅστις λέγει ὅτι λόγω ἀσθενείας τοῦ κ. Λιβαθεινοπούλου καὶ κωλύματος τοῦ κ. Δ. Ρώμα ὁμιλεῖται τῆς βραδυᾶς θὰ εἶναι ὁ ἴδιος (ὁ κ. Μαρινάτος) καὶ ὁ Λογοτέχνης κ. Γ. Καρβαδίας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Μαρινάτος εἰσερχόμενος εἰς τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας τοῦ «Ὁ Ἰατρὸς Λούρας ἀπὸ τὸ Ἀλεξούρι εἰς τὸν Φορτονάτου τοῦ Φωσκόλου», διεξήλθεν τοῦτο μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος ἀποσπᾶσας τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν συμποσιαστῶν.

Μετὰ ὀλιγόλεπτον θιακοπήν ἔλαβε

Ἐγκαίνια

Τὸ βράδυ τῆς 3 3-48 ἔλαβον χώραν τὰ Ἐγκαίνια τοῦ νέου ἐπὶ τῶν ὁδῶν Πατησίων 34 καὶ Σολωμοῦ ὀδοντιατρείου τῆς τόσον εὐφύμως γνωστῆς χειροποιήτου ὀδοντιάτρου κ. Τερέζας Παλαδογιάννη-Ρούβαλη.

Εἰς ταῦτα παρέστη ἐκλεκτὴ μερὶς τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας, πολλοὶ συνάδελφοὶ τῆς διακεκριμένης ἐπιστήμονος, διάφοροι ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου.

Μετὰ τὸν ἀγασμὸν ἔρρεσεν ἀφθονῆ σαμπάνια κί ὕστερα τὸ γλέντι μετεφέρθη εἰς τὸ «Καλύβι» τοῦ Λαδάκη, στὴν Κυψέλη, γιὰ νὰ συνεχισθῇ μεχρὶ τῶν πρώτων πρωϊνῶν ὥραν.

★

Ἀλληλογραφία

— Κον Κ. Χατζηζωνστάντην, Ἐνταῦθα. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμὰ γιὰ τὰ ὑπὲρ τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» χαλά σας λόγια. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦμε : νὰ τὰ συστήνετε στοὺς φίλους σας. Τὸ ποιηματάκι σας καλὸ.

— Κον Κ. Κυριακῆν, Ἐνταῦθα. Τὸ φύλλο σὰς ἐπέτελλετο τακτικὰ στὸ γραφεῖο σας. Ὅπως δὴποτε σὰς ταχυδρομήσαμε μίαν σειράν καὶ ἐκρατήσαμε καὶ σημείωσι τῆς διευθύνσεως τοῦ μᾶς γραφεῖο στὸ γράμμα σας.

— Κον Α. Πορ., Βόλον. Ἐλάβαμεν εὐχαριστοῦμεν.

— Κον Φ. Σχοτ., Πειραιά. Ἐλήφθησαν καὶ θερμὰ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

— Κον Δ. Κατ., Ἐνταῦθα. Θὰ τὰ ποῦμε προφορικῶς.

τὸν λόγον ὁ κ. Γ. Καρβαδίας, ὁμιλήσας διὰ τὰ «Κεφαλονίτικα παράπονα» ἐνδιατρίψας εἰς διάφορα πρόσωπα τῆς Κεφαλληνίας, ποῦ ἐτιμήθησαν μετὰ καλὴ ἐξυπνα παρατρούκλια, κατενθουσιάσας τοὺς συνδαιτυμένους.

Τὸ ΣΤ. «Ἴονιον Συμπόσιον» ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν περὶ τὰ 50 διακεκριμένα μέλη του καὶ ὁ Στρατηγός, πρῶην ὑπουργὸς κ. Νότης Μπότσαρης μετὰ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γ. Ζώρα.

Νεολληνικὰ Συμπόσια

Ἐλλείπει χώρου σήμερα, στὸ προσεχές, πλήρης περιγραφή τῶν Νεολληνικῶν Συμποσίων (Σάββατοβραδὰ τοῦ Τρίκκη).

ΔΗΜ. ΚΟΦΦΑΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
 ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
 ΛΑΓ' ΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

ΔΕΧΕΤΑΙ 3-8 Μ. Μ.

ΣΚΟΥΦΑ 59 - ΑΘΗΝΑΙ